

at der i denne Paragraf kun er Tale om Lægehjælp, Medicin og Sygehuse, medens der i Sygekasseloven ikke alene er Tale om disse Ting, men ogsaa om Underholdningsbidrag, saalænge Familien er syg. Jeg skal da sige, at jeg er overbevist om, at dette Underholdningsbidrag er det, som den Befolkning, der skal gaa ind i Sygekasserne, egentlig sætter allermost Pris paa. Derfor kan jeg ikke tro, at den Omstændighed, at denne Lov kommer ud, vil bevirke, at et eneste Menneske afholder sig fra at gaa ind i en Sygekasse, naar han ellers vilde have gjort det. Denne Paragraf kommer og skal navnlig ogsaa komme dem til Gode, som ikke have Raad til at gaa ind i en Sygekasse. Nu bliver det nok sagt fra flere Sider, at Enhver, der vil, ogsaa meget godt kan gaa ind i en Sygekasse, han vil nok kunne skaffe de Penge tilveie, der ere nødvendige. Jeg maa sige, at jeg tror det ikke. Der er Mange, der nu leve fra Haanden i Munden, som, kan jeg gjerne sige, ikke have en Stilling tilovers, som i alt Fald knap til daglig kunne komme ud af det med, hvad de have, men kommer der noget Extraordinært til, kunne de slet ikke komme ud af det, og det er netop dem, som jeg mener, at Loven skal komme til Hjælp. Jeg tror derfor ikke, at man kan sige, at Sygekasseloven bliver prisgivet ved denne Lov, det er ikke rimeligt, at denne Lov vil skade Sygekasseloven. Jeg mener tværtimod, at det er rigtigt, at denne Lov bliver behandlet inden Sygekasseloven, saa kunne de to Thing, Folkethinget og Landsthinget, jo tage Hensyn til de Udtalelser, der ere komne frem begge Steder angaaende denne Sag. Jeg maa altsaa erklære mig for Paragrafen og paa det Bedste anbefale, at den bliver vedtaget. Jeg har det Haab, at der ikke vil blive lagt store Hindringer i Veien for, at Loven kan komme frem.

Besner: De Humanitetshensyn, som have fremkaldt nærværende Lovforslag, deler jeg fuldt ud, men desuagtet har jeg dog fra Begyndelsen, da jeg saae dette Lovforslag, havt visse Betæneligheder ved det, idet jeg har ment, hvad der ogsaa er blevet udtrykt af andre Talere, at det griber altsfor stærkt ind i den nuværende Ordning af Fattigvæsenet. Derfor vilde jeg rimeligvis ikke have kunnet gaa med til det i den Stikelse, hvori det var fremlagt, og jeg havde da ogsaa tænkt at ville stille Ændringsforslag til 2den Behandling. Men efter at jeg har set Udvalgets Betænkning og de Ændringsforslag, der ere stillede, er jeg bleven ganske anderledes stemt. Det forekommer mig, at

naar vi vedtage Flertallets Ændringsforslag omtrent, som de her foreligge, ville vi derved kunne virke hen til at faae en Lov, der vil lindre megen Nød. Vi vide Allesammen, hvor tungt det falder for den bedre Del af de uheldigt Stillede i Samfundet at skulle ind under Fattigvæsenets Omfæng, og jeg mener derfor, at det paahviler os i fuldeste Maal at arbejde hen til, at der gøres Noget for dem. Med Hensyn til de Ændringsforslag, der ere fremkomne, skal jeg sige, at jeg er af den Mening, at § 1 og 2 skulle gaa ud af Lovforslaget, hvad jo ogsaa Ændringsforslaget gaar ud paa. Hvad Forslaget under Nr. 3, Omredigeringen af § 3, angaar, deler jeg ogsaa fuldt ud den Maade, hvorpaa den er bleven omredigeret, og jeg er meget glad ved, hvad der særlig er nævnt med Hensyn til Opholdskommunens Ret til Refusion, idet jeg mener, at det er et meget vanskeligt Punkt, som let kunde føre til Misforstaaelser, naar Loven skulde føres ud i Livet. Endelig er jeg meget glad ved, at Forsørgelsesretten bliver stillestaaende i den Tid, thi det vilde ganske vist foraarsage mange Ulemper, hvis Forsørgelsesretten havde været fortsat i den Tid, i hvilken Understøttelsen er bleven givet. — Jeg er særdeles vel tilfreds med § 3; jeg anbefaler dens Vedtagelse. At § 4 bliver § 2, er selvfølgelig i sin Orden, idet §§ 1 og 2 udgaa, og § 3 bliver § 1. Jeg vilde gjerne, at den nye § 2 kunde blive forandret i Hensyn til Ændringsforslaget, saa vidt jeg husker, det subsidære. Det at gaa over til 1 Aar vil jeg være bange for, men at gaa over til 2 Aar vil jeg ikke være bange for. Jeg vilde ønske, at det kunde blive saa, men paa den anden Side veed jeg godt, at det vil møde Modstand, og jeg er bange for bestemt at udtale et Ønske i saa Henseende; men hvis det høie Thing tror, at der er en Mulighed for at føre Lovforslaget igjennem med de 2 Aar i Stedet for 5, vilde jeg meget bede om, at det maatte ske; men som sagt, jeg frygter for, at Modstanden fra det andet Things Side vil blive saa stor, at den vil slaa Lovforslaget ihjel, og derfor tør jeg ikke bestemt insistere derpaa. Derimod forekommer det mig, at det er dog maaste en Feil ikke at tage Ændringsforslaget af Mindretallet med, da det er af Vigtighed. Det siger: „Formue“, men „Indtægt“ kan det selvfølgelig ogsaa være. Det er meget muligt, at en Mand, fordi han har havt Understøttelse, bagefter kan komme i en saa god Stilling, at han kan blive i Stand til med Lethed endogsaa at tilbagebetale en saadan Understøttelse. Jeg vilde ikke finde det Alleringeste til Hinder for, at Under-